

**LVII JOCS FLORALS
VILA DE PATERNA**

FLOR NATURAL

SOTA L'ULL DEL CICLOP

Per José Luis García Herrera

SOTA L'ULL DEL CICLOP

1. (Un bocí del paradís)

Estén la platja el seu mantell de sorra blanca.
En sobrevent la costa és immensa i virginal,
assotada per un vent guerrer, defensada
per aquest mateix vent que la lliura de petjades,
que la mostra en l'ordre on no trepitja el temps.
Des del far un prodigiós arenal ens roba l'alè,
ens trasllada a una altra època més pura i autèntica,
ens mostra l'arquitectura meravellosa de la terra.
És aquí on els déus van pactar les seves lleis,
on van detenir-se a contemplar, fascinats,
el miracle de la Creació, la unió de forces
d'una naturalesa aixecada per l'aigua i el vent,
per la terra, el foc; sense l'ajuda de l'home.
És aquí on revelo la meva creença en els somnis,
on em revelo immortal com la flama d'un vers.

2. (Barri de pescadors)

El vent encoratja les veles dels pescadors
que tresquen sempre per aigües temeràries.

Peixos cauran en les estretes xarxes
sargides amb l'esperança de trobar un altre dia
tan profitós com el que avui s'acomiada.

Peixos que dormiran el seu últim viatge
sobre les taules que aborden l'ufanós passeig
que voreja la línia de la platja.

El vent colpeja en les maromes el seu llegat
i deixa rere seu la cançó marina
de totes les pèrdues i tots els comiats.

En un racó, prop de les roques,
els pescadors parlen en rotllana, aliens
a l'horda de turistes que ofeguen el temps
asseguts a la franja de taules i terrasses.

Un mateix lloc i diferents sentiments.

El vent mou les aspes dels antics molins,
encoratja les veles dels pescadors
i aixeca un càntic d'esperança que resa per ells.

En un extrem del port, fidel, Polifem els guia.

3. (Casa de la sitja)

Blanc i negre.

Vida i mort. O flor de la innocència
cobrint la fosca severitat del negre
sobre el mur que defensa l'interior de la vida.

Gra a gra, pedra a pedra,
gotes de suor sobre l'aspra terra,
germinen les llavors d'un somni esforçat
en ventar les hosts de la fam.

Sap a glòria el pa pastat amb les pròpies mans.

De la mateixa manera que ennobleix
contemplar els amples murs
d'aquesta casa aixecada, per cors nets,
amb pedres negres.

Negre i blanc. La vida
oneja sota la mà del vent, com el blat.

4. (Sota la llum del far)

El cel cobreix de nit la terrassa buida.
Des d'aquí, només la llum del far
i el bombolleig dels fanals que delimiten la costa,
il·luminen el rastre dels meus passos.
Envoltat d'aquesta immensitat de pedra i d'aigua
camino abstret en pensaments de joventut,
retornant a nits com aquesta, portant dins meu
la música callada de la soledat.
Dies, aquells, de somnis i versos arreplegats
dins de la butxaca, o dins del cor
que encara batejava a favor de les mareas
i del temps que empenyia la història breu dels cossos.
Però aquest cel ja no amaga la fredor de la veritat
i les estrelles són tan sols punts ferits de llunyania.
Aquells dies pertanyen a les onades de la tristesa,
a les ombres que ballen sota la llum del far.

5. (Far des Moscarter)

Tot comença en el buit
i en el buit tot acaba.
Marc Granell

Una llum antiga camina sobre l'aigua
des de l'ull inquiet d'un gegant dormit
sobre les temudes parets del penya-segat.
L'ull obert obre camins d'esperança.
L'ull tancat ens sumeix en el mar de les tragèdies.
Dorm en una casa de pedres negres
i vetes blanques,
en una fortalesa que s'alça per sobre del mar
i que no tem els envits constants del vent.
Una llum engegadora il·lumina la silueta de la costa,
afermant la fe en allò que veiem
brillar com un estel assentat a la terra.
Però la seva llum mor i reneix
com el fil daurat que Penèlope
sostenia al caient de la nit;
i la fracció de foscor acreix les tenebres
on s'encalla el cor, on la mort
afila la seva dalla contra el moll de roques.
Sota la llum del far lluiten dos gegants
en una guerra on només moren els homes,
on només els homes acudeixen a rentar les ferides
que el temps obre amb pas lent, conscient
—hagi llum o no hi hagi llum—
de que no hi haurà
cap exèrcit que el derroqui.
Sota la llum del far veig la veritat i no la veig,
comprenc la fragilitat de la vida i penso
que darrere de la llum sempre ens esperen
els llops de la foscor.

6. (Far de Sa Farola)

Passejaves cap al Port un capvespre d'estiu.
Allà t'esperaven els amics, entre rialles,
recolzats a la barana que donava al mar.
Des d'aquella posició es podia veure
el petit far dominant el final de l'espigó, la llum
avisant del perill de les roques, de la por
a trencar les fustes del somni de ser viu.
Amb ells, amb la companyia dels amics,
el crepuscle tenia de festa les escasses hores
que encara restaven per dir adéu
a l'ombra dels dies perduts per sempre més.
Vivies els moments amb la intensitat i el deliri
de qui no vol perdre la llum de l'amistat
ni vol fer del silenci la cançó de l'oblit.
Sabies que la vida, més enllà dels somriures,
d'un instant feliç —i alhora trist, al recordar-ho—
és com la llum del far que reparteix
sobre les ones mortes, estones de foscor.

7. (Far de Favàritx)

Oh tu, Polifem modern, vigia celest
déu de la claror nocturna,
quantes vides has furtat a la fondària,
al torb i a la maregassa,
amb la teva resplendor d'aurora?

Xavier Serrahima

Dins del cor de la pedra negra, amb urpes
que estripen l'ànima i la pell,
en un paratge abrupte, feréstec, rigorós,
s'alça el far com a senyor del mar i de la terra
que defensa un tresor amb l'ull del ciclop.
Et sents minúscul dins de la grandiositat
d'aquest espectacle continu d'aigua i pedra
lluïtant per apoderar-se d'aquest racó
on es congreguen les forces de la natura.
Cau la nit i el soroll de les ones t'espanta.
Camines per les roques, fora del camí,
arriscant la vida a cada pas, a cada cop.
La silueta de la torre del far, blanca i negra,
apareix irreal, com si algú l'hagués pintat
sobre el blau cobalt d'un cel de tempesta.
Una imatge que vius com si fos la fi del món,
com si aquesta lluita d'escumes i pedres afilades
hagués d'acabar en dies de tragèdia,
amb profundes ferides de sang i de mort.
Per arribar fins a aquest racó majestuós.
fins a aquests penya-segats que podrien ser
l'avantsala d'un malson o de l'infern,
has deixat enrere terres i camps fermes,
paisatges on creixia l'herba i la pau
que ara sents esborrades dels teus ulls
per la força de l'aigua salada i del vent.
T'estimes aquest lloc de terra i mar
perquè és com el panorama de la teva ànima,

inhòspita i gairebé inaccessible;
perquè la seva bellesa emana
de la essència més pura i salvatge de la natura.
És aquí on comprens les normes de la vida,
la lluita per trobar, més allà de l'onatge,
la llum que mostra els esculls del camí.